

UN SAT DOBROGEAN DISPĂRUT - MUSAIT

Malul dobrogean al Dunării a constituit din vechime o zonă aproape compact românească, adăpostind așezări prospere, locuite, cele mai multe, exclusiv sau predominant de români. Între acestea se numără și satul **Musait**, situat în apropierea localității Mârleanu (azi Dunăreni, județul Constanța), pe malul lacului Vederoasa. La sfârșitul secolului al XIX-lea se știa că acest sat fusese ridicat "pe ruinele unui oraș militar roman"¹. Cercetări arheologice sistematice efectuate în ultimele decenii pe dealul numit Musait, între Rasova și Mârleanu, au scos la lumină ruinele unei cetăți romane, cu un bogat material arheologic, conducând la concluzia identificării ei cu antica așezare **Sacidava**².

Cucerirea Dobrogei de către turci și transformarea ei în provincie otomană în 1417, în urma expediției sultanului Mehmed I împotriva lui Mircea cel Bătrân, a fost urmată de schimbarea masivă a vechii toponimii, numele autohtone ale localităților fiind înlocuite cu denumiri turcești³. Așezarea de pe locul Sacidavei, care și-a conținut, în mod sigur, existența, capătă numele de **Musait**, care, în limba turcă⁴, ar însemna "Căinele lui Musa"⁵, ceea ce nu trebuie să mire, deoarece toponimia otomană abundă în denumiri curioase.

Valul războaielor ruso-turce, care au avut ca teatru de operațiuni teritoriului Dobrogei începând din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, a provocat mari distrugerii în această provincie, multe localități fiind ruinăte, unele dispărând cu totul, fără a mai fi vreodată refăcute⁶. Efectele cele mai dezastruoase le-a avut războiul din 1828-1829, în urma căruia populația Dobrogei a rămas redusă, pentru un timp, doar la 40.000 de locuitori⁷. Numeroase așezări cuprindeau doar câteva gospodării, iar altele erau complet pustiite. După încheierea acestui conflict militar, în actualele județe Constanța și Tulcea se găseau 85 de sate părăsite, devenite simple **siliști**⁸.

În cursul acestui război a fost distrus și satul Musait⁹, rămânând apoi dispărut pentru totdeauna. În marea hartă statistică rusă, elaborată începând din timpul acestui conflict militar și publicată în anul 1835, este înscrisă și localitatea **Musaita**, lângă Mârleanu, pe malul Dunării, fără indicarea numărului caselor¹⁰, ceea ce arată că era pustie. După încheierea războiului, pe baza tratatului de pace de la Adrianopol din septembrie 1829, s-a trecut, în toamna anului 1830, la delimitarea graniței pe Dunăre între Principatele Române și Imperiul otoman, efectuată de o comise mixtă ruso-turcă. La 30 septembrie, membrii comisiei au stabilit ca ostrovul dunărean Musait (**Moussait**)¹¹ din dreptul satului dobrogean Mârleanu (**Merlani**), fiind mai cu apropiere de malul stâng, să fie atribuit Țării Românești¹². Până

atunci fusese posesiune otomană, iar numele îi fusese dat după cel al satului din Dobrogea, care nu este însă amintit, ceea ce dovedește că deja își încetase existența.

În timpul războiului din 1828-1829 au loc refugieri masive la stânga Dunării ale creștinilor din Bulgaria și Dobrogea, determinate de represiunile ordonate de autoritățile otomane¹³. Acest exod, care capătă proporții îndeosebi în anul 1830¹⁴, a antrenat și populația satului Musait, ca și a mai multor localități din apropiere¹⁵. Pustiirea acestei așezări se datorează, așadar, pe de o parte vicisitudinilor războiului, iar pe de alta plecării masive a locuitorilor.

Fugarii din Musait și din celelalte sate din zonă au trecut în județul Ialomița, unii adăpostindu-se în localități deja exsistente, alții creind așezări noi pe brațul Borcea. În aprilie 1834, Ocârmuirea Ialomița înainta la Visterie lista băjenarilor "veniți de peste Dunăre". În satul Ceacu erau 26 familii, "toți plugari din Musait". Cei mai mulți, după nume, erau, în mod sigur, români: Dobre Ciobanu, Tudor Nedelcu, Dinu Pelivan, Gheorghe sin Vasile, Fătu Ceacu, Nedelcu Părcălabu, Cârstea, Bratușcu, Milu. Minea, Ignat ș.a. Cățiva aveau nume influențate de onomastica turcă și bulgară¹⁶, dar acesta era un fenomen obișnuit la românii din Dobrogea înainte de 1877. De asemenea, la satul ialomițean Cocargea erau 4 familii venite din Musait, din care trei erau plugari - Bogdan Apostol, Voica Droncea și Stan Măgăldașu, iar unul "băcan patentar la clasa III"¹⁷ - Gheorghe Grecu¹⁸, la care se adăuga Mihai Zmochină, mort între timp de holeră¹⁹.

Alți fugari au creat așezări noi în județul Ialomița. În mai 1831, Vistieria primea o jalbă din partea a "227 familii băjenari din ținutul Silistriei". Se arata că erau băjenari veniți de decindea într-un an, la începutul trecutului martie 1831 și ne-am sălășuit aici, pă moșia Jigălii, pă malul Borcii, făcnd sate nouă, numindu-le Mârleanu și Oltina ... și alții pă moșia Dudești, numind satul nostru Cocheleni" (Cochirleni). Noile așezări purtau așadar numele așezărilor dobrogene de unde erau originari fugarii. Dintre aceste familii, 41 se stabiliseră în ostrovul Musait, care, în 1830, fusese atribuit, așa cum am văzut, Țării Românești și care, până atunci, fusese, în mod sigur, nelocuit²⁰. Acești băjenari erau la fel, fără îndoială, din satul Musait din Dobrogea. Făceau cu toții rugămintea de a fi "apărați de toate dările către cinstita Visterie, precum și alții asemenea băjenari". Cerera le-a fost, în final, recunoscută, acordându-li-se "asidosia"²¹ decretată în 1830, constând în scutirea totală de dări pe trei ani, urmând ca apoi să le plătească doar pe jumătate timp de alți șapte ani²².

Prin jurnalul Sfatului Administrativ al Țării Românești, încheiat la 27 iunie 1832, se stabilea ca ostrovul Musait "să se lege dă județul Ialomiții ... și să se dea dă plasa Borcii, în al cărui ocol se află și alte asemenea ostroave din lăuntru Dunării". Se hotăra, totodată, ca locuitorilor acestor ostroave să li se ierte "capitația pă jumătate în curgere dă trei ani, începându-să dă la zi întâi

a viitorului iulie, precum asemenea pă jumătate și dreptul din clacă și dijmă iarăși pă trei ani, care va să zică pă 1832, 1833 și 1834"²³. În luna iulie 1832, se luau măsuri pentru aplicarea acestor decizii și, în plus, se vorbea de "viile și alte averi", pe care unii dintre acești locuitori le aveau "decindea"²⁴.

Ostroavele dunărene reintegrate Țării Românești au fost trecute în proprietatea statului, dar ele au fost, foarte curând, arendate unor întreprinzători. Au fost elaborate "Condiții pentru vânzarea în arendă" a venitului lor, în care se stabilea, printre altele, ca arendașul să împartă, "mai întâi, locurile trebuincioase locuitorilor de acolo pentru hrana lor și a dobitoacelor și să se folosească cu dijma dintr-aceste roduri de la zece una, după obiceiul pământului, și apoi, dacă vor mai prisosi fânețe și răchite mici, va putea vinde dintr-acestea și la alții, în folosul său, păzindu-se totodată orânduiala netăierii pădurilor". De asemenea, arendașul avea dreptul "să vândă într-aceste sate, numai însuși în folosul său vin și rachiu, fără de a îndrăzni altul cinevași a vinde o vadră măcar" și, la fel, "de a ținea șe seama sa bucăți și scaune de carne". Se mai prevedea ca "din viile ce vr fi printr-aceste ostroave sau se vor sădi de acum înainte, cumpărătorul va lua otașină din douăzeci de vedre una, precum se obicinuește în toată țara ... Iar pentru claca acestor locuitori se va învoi cu dâșii deocamdată în orice chip va putea, până se va face și cu acei lăcuitori un așezământ hotărât și care, săvârșindu-se în săvârșirea sorocului contractului, va fi în folosul cumpărătorului".²⁵

În decurs de câțiva ani, mulți dintre fugari s-au întors în Dobrogea²⁶, între aceștia fiind și cei așezați în ostrovul Musait. Cauza principală a plecării lor a fost nerespectarea condițiilor arendării și a înlesnirilor acordate de stăpânire.

La 14 octombrie 1831, căpitanul plășii Stelnica din județul Ialomița, Ioniță Murat, raporta că, în Ostrovul Niculii din dreptul satului Dudești, unde se aflau "hălăduind" 80 de familii de fugari din Dobrogea, "într-o zi s-au pomenit catanile ce le am acolo spre paza graniții cu cincisprezece oameni înarmați, în trei luntre, viind din Țara Turcească ca să ia cu zurbalăc o sumă dă familii din numitul ostrov". Cu toată împotrivirea ostașilor, "acei rumâni înarmați, în trei luntre, au răpit cinci familii cu toate ale lor și i-au dus peste graniță"²⁷. Cei mai mulți dintre locuitorii ostrovului erau, în mod sigur, originari din satul dobrogan Musait.

În noiembrie același an, carantina Călărași făcea cunoscut, prin trei rapoarte, că "băjenarii ce se află cu lăcuința între satul Jegălia și Găldău, precum și cei din ostroavele Nicola și Moșait, s-au sfătuit ca, în vreo noapte, prin taină, să treacă dăcindea, în Turchia"²⁸. La 26 ianuarie 1832, căpitanul Ioan Murat raporta că "hălăduitorii" Ostrovului Niculii "voesc a se duce iarăși la locul lor". Doi dintre ei au mers pe ascuns în Dobrogea, unde au vorbit cu un subașă (jandarm) turc "ca să facă sat, să se scoale într-o zi toți și să treacă dincolo"²⁹.

La 11 martie 1932, căpitanul plășii Stelnica din județul Ialomița raporta din nou că, în ziua de Mucenici, fusese chemat de catanele de pază de la pichetul Musait (numit, așa cum am văzut, după ostrovul în dreptul căruia se afla), ca să meargă în acel ostrov, deoarece, în seara precedentă, locuitorii de acolo trecuseră "dincolo, în Țara Turcească"³⁰. Putuse doar să constate următoarele: "Până când eu să viu, ei au trecut toate ale lor dincolo, în Țara Turcească, și n-au mai rămas un în ostrov, și au trecut toți dincolo, în Țara Turcească, dintr-acel ostrov, și de la cel mai mic până la cel mare au trecut. Și văzând eu vreo zece dincolo, peste Dunăre, i-am strigat că pentru ce au fugit ei de au spart ostrov<ul>, ei m<i> -au dat răspuns că numai din pricina zilelor de clacă și alte rele care să au de să se facă".³¹ Aceeași cauză era arătată și într-un raport din 25 martie 1932 al carantinei Călărași³².

Situația a rămas apoi neschimbată, așa cum rezultă din raportul amănunțit de la 7 august 1832 al "orânduitorului pentru făcerea catagrafiei locuitorilor din ostroavele județului Ialomița" către Vistierie "Ostrovul Musaitul, ce cade în dreptul satului Cocargeaua, mergând împreună cu sup-tocârmuitorul plăși<i> nu am gsit nici un lăcuitor. Și întocându-ne la satul Cocargeau, am găsit trei lăcuitori dintr-acei ostroveni, precum și un fruntaș al lor, anume Simion Moldoveanu, la satul Dudeștii, cărora făcându-le întrebare pentru ceilalți săteni ai lor, unde se află, și din ce pricină s-au spărgăluit acest ostrov, au arătat că sunt fugiți în Turchiia și pricina spărgăluiri<i> lor au fost un logofăt, Ioniță Murat, care pă acea vreme se află zapciu și căpitan la plasa Stelnici<i> în cuprinsul căriia cade acest ostrov, zicând ca di<n> slobozirea din a turcilor stăpânire s-au aflat câtăva vreme în ocrotire, apoi s-au pomenit cu numitul îndatorându-i la răspunderi cu feluri de globiri, prin silnice bătăi la falangă, la oiștea căruți<i>, arătând că numai lui Simion Moldoveanu i-au luat peste tl. 1600 și altui lăcuitor dintr-ai lor doi boi, bez alte nesuferite jafuri ce au mai făcut celorlalți lăcuitori, globindu-i cu sumă de bani, și dintr-această pricină și jafuri spăimântându-mă s-au sculat și au trecut în Turchiia, unde și până acum se află. Dar cu toate acestea zice Simion Moldoveanu că de să va despăgubi<i> de gobirile ce au cercat de la pomenitul Murat, el să leagă că va aduce și pe ceilanți la urma lor"³³.

Dobrogenii locuitori temporari ai ostrovului Musait nu s-au mai întors însă de la dreapta Dunării, iar așezarea efemeră creată de ei în această insulă își încetează definitiv existența. În septembrie 1832, în ostroavele care țineau de plasa Borcea se aflau mai mulți stupi mătcă (așadar cu albine) ale unor foști locuitori, trecuți în Dobrogea. Erau peste 100 de bucăți, din care 40 aparțineau lui Toman și Drăgușin, "ce au șezut în ostrovul Musait".³⁴

În iarna 1841/1842, în acest ostrov se aflau numai târlele a patru mocani veniți cu vitele la iernat: Sandu Moroșan, Gheorghe Gherman, Gheorghe Lupu și Nicolae Șerbănescu. În noaptea de 6 spre 7 februarie 1842 ei sunt atacați și jefuiți de către o ceată de tâlhari din Dobrogea.³⁵ În februarie 1856, patru șăici de la Silistra, cu 50 de matrozi, au intrat în ostrov,

unde intrușii, foarte probabil turci, au tăiat și au încărcat lemne, fără ca paznicii grăniceri să-i poată opri³⁶. Rezultă, în mod sigur, că la acea dată ostrovul Musait nu mai era locuit.

Cei mai mulți dintre românii dobrogeni fugiți la stânga Dunării în împrejurimile arătate au revenit și s-au așezat din nou la vechile vetre, deoarece satele lor de origine, deși afectate de distrugerii și cu populația diminuată, își continuau, în majoritate, existența. Spre deosebire, băjenarii din satul Musait nu s-au mai stabilit în localitatea de unde pleaseră, ci fără îndoială, în vreuna sau mai multe dintre așezările învecinate. Acest sat rămâne dispărut pentru totdeauna de pe harta Dobrogei³⁷, dar vestigiile de pe teritoriul său, scoase la lumină în ultima vreme, ca și documentele înfățișate în rândurile de față, sunt mărturii ale continuității populației sale românești de-a lungul veacurilor³⁸.

NOTE

1. Grigore Gr. Dănescu, **Dicționarul geografic, statistic, economic și istoric al județului Constanța**, București, 1897, p. 602.
2. C. Scorpan, **Săpăturile arheologice de la Sacidava, 1969, 1970, 1971**, în "Pontica", VI, Constanța, 1973, p. 267-331.
3. N. Iorga, **Droits nationaux et politiques des Romains dans la Dobrogea**, Jassy, 1917, p. 49-51; C. Brătescu, **Populația Dobrogei, în 1878-1928. Dobrogea. Cincizeci de ani de viață românească**, București, 1928, p. 225; Hail Inalçik, **Dobroudja**, în *Encyclopedie de Islam*, nouvelle edition, vol. II, Leyden-Paris, 1961, p. 628.
4. Vezi și C. Scorpan, **op. cit.**, p. 267, unde se afirmă că denumirea Musait ar însemna "loc bun de așezare", "loc bun de cetate". **Explicația este, din păcate, total inexactă.**
5. În limba turcă it are aceeași semnificație cu **köpek** - câine, care este folosit însă mult mai frecvent. Normal ar trebui să fie **Musaiti**, dar la numele topice "izăfet" - ul, legătura care se face între două substantive corelate, nu este totdeauna obligatorie. Compară cu toponimul dobrogean Tausantepe (în loc de **Tavsantepeși** - delaul lepurelui), sau cu Musadagv (în loc de **Musadagi** = Muntele lui Musa-Moise) din sudul Turciei.
6. Pentru așezările pustiite în cursul acestor războaie, vezi Tudor Mateescu, **Sate dobrogene dispărute în cursul secolului al XIX-lea (I)**, în "Anuarul Institutului de istorie și arheologie "A.D. Xenopol", XIII, Iași, 1976, p. 171-183; II, în "Revista Arhivelor", anul LXI (1984), vol. XLVI, nr. 3, p. 298-309; Idem, **Un oraș dobrogean dispărut-Ester**, în "Pontica", II, Constanța, 1969, p. 413-426; Idem, **Une ville disparue de la Dobroudja-Karaharman**, în "Tarij Enstitüsü, II, Istanbul, 1971, p. 297-434.
7. Al. P. Arbore, **Din etnografia Dobrogei. Populațiunea Dobrogei după o hartă rusească**, în "Analele Dobrogei", IV (1923), nr. 3, p. 329-334.
8. Constantin C. Giurescu, **Principatele Române la începutul secolului XIX. Constatări istorice, geografice, economice și statistice pe temeiul hărții ruse din 1835**, București, 1957, p. 137.
9. Vezi Grigore Gr. Dănescu, **op. cit.**, p. 602, unde se afirmă, **în mod eronat**, că satul ar fi fost distrus în timpul războiului din 1877-1878.
10. Biblioteca Academiei Române, **Hărți**, III. 191.
11. Deoarece până la 1830 ostrovele dunărene aparțineau, aproape în totalitate, Imperiului otoman, cele mai multe din zona Dobrogei au fost denumite după satele de pe malul dobrogean, aflate în dreptul lor. La înființarea pichetelor de graniță ale Țării Românești, acestea au primit, de regulă numele ostroavelor sau ale satelor din Dobrogea în fața

- cârora se aflau. Unul dintre pichete s-a numit Musait. Erau avanposturi ale cordonului carantinal, deservite de miliție. Vezi Georgeta Penelea, **Organizarea carantinelor în epoca regulamentară**, în "Studia Universitatis Babeș-Bolyai", series Historia, XIV, Cluj, 1969, fasc. 1, p. 30.
12. **Protocoloale redactate în 1830 în vederea demarcațiunei fruntarii formată de Dunăre între Imperiul otoman, Rusia și Principatele dunărene**, București, 1903, p. 23.
  13. Constantin N. Velichi, **Emigrări la nord și la sud de Dunăre în perioada 1828-1834**, în "Romanoslavica", XI, Istorie, 1965, p. 67-76.
  14. **Ibidem**, p. 76-84.
  15. Tudor Mateescu, **Refugieri ale românilor din Dobrogea la stânga Dunării în timpul războiului ruso-turc din 1828-1829 și în anii imediat următori**, în "Analale Dobrogei", serie nouă, III, Constanța, 1997, nr. 1, p. 83, 85, 87.
  16. Arh. St. Buc., fond Vistieria Țării Românești, dosar 5725A/1834, f. 124.
  17. Pentru această categorie de patentari vezi Vladimir Diclescu, **Bresle, negustori și meseriași în Țara Românească (1830-1848)**, București, 1973, p. 42-43.
  18. Arh. St. Buc., fond Vistieria Țării Românești, dosar 5725A/1834, f. 125.
  19. **Ibidem**, f. 132.
  20. În marea hartă statistică rusă, începută, așa cum am văzut, în anii războiului, ostrovul Musait este trecut fără numărul caselor, ceea ce arată că atunci nu adăpostea încă o așezare umană. (Biblioteca Academiei Române, Hărți, III, 461).
  21. Tudor Mateescu, **Documente privind istoria Dobrogei (1830-1877)**, București, 1975, p. 51.
  22. Constantin N. Velichi, **op. cit.**, p. 86.
  23. Arh. St. Buc., fond Vornicia din Lăuntru, dosar 1904/1832, f. 2.
  24. **Ibidem**, fond Comitetul Carantinelor, dosar 2452/1832, f. 1-2.
  25. "Analele parlametare ale României", tom. I, București, 1892, p. 600.
  26. Constantin N. Velichi, **op. cit.**, p. 85-97.
  27. Arh. St. Buc., fond Vistieria Țării Românești, dosar 3178/1831, f. 192.
  28. **Ibidem**, f. 225 (Vezi anexa).
  29. Tudor Mateescu, **Documente privind istoria Dobrogei ...**, p. 53.
  30. Înainte de 1877, în țară, termenul obișnuit sub care era cunoscută Dobrogea era Țara Turcească sau Turchia, datorită apartenenței la Imperiul otoman. (D. Șandru, **Mocanii în Dobrogea**, București, 1946, p. 13, 29, 34).
  31. Arh. St. Buc., fond Comitetul Carantinelor, dosar 2408/1892, f. 2.
  32. **Ibidem**, f. 5.
  33. **Ibidem**, fond Vistieria Țării Românești, dosar 89/1832 (cotă nouă), f. 54.
  34. Arh. St. Slobozia, fond Ocârmuirea județului Ialomița, dosar 1766/1832, f. 4.
  35. Arh. St. Buc., fond Secretariatul Statului, dosar XX/16, p. f. 3-4.
  36. Tudor Mateescu, **Documente privind istoria Dobrogei ...**, p. 215.
  37. În harta Marelui Stat Major al Armatei Române privind Dobrogea, elaborată între anii 1880-1883, apare însemnarea "Ruinele Muzait" lângă lacul Vederouasa, pe Dunăre. (Biblioteca Academiei Române, Hărți, C.XXXII.1).
  38. Un sat Musait (**Musaitu**) a existat și în sudul Basarabiei, locuit, de asemenea de români, unii dintre ei venind în Dobrogea după războiul ruso-turc din 1828-1829 și stabilindu-se la satul Nalbant din actualul județ Tulcea. (D. Șandru, **op. cit.**, p. 187).

1831 noiembrie 14, București. Adresă a Comitetului Carantinelor către Vornicia din Lăuntru cu privire la înștiințarea făcută de carantina Călărași despre intenția unor băjenari din județul Ialomița, printre care și a celor din ostrovul Musait, de a se întoarce în Dobrogea.

No. 1246. Priimit noemvr<ie> 15.

No. 361, noem<vrie> 15. Trecut.

Cinst<ite>i Mari Dvornicii din Lăuntru a Țări<i> Rumânești.

Comitetul Carantinelor, Desp<ărtirea> l-ii.

Carantina Călărași, prin trei rapoarturi cu no. 358, 359 și 360, ce au trimis comitetului, arată că băjenarii ce să află cu lăcuinșă între satul Jegăliia și Căldău^x, precum și cei din ostrovele Nicola și Mosait, s-au sfătuit ca, în vreo noapte, prin taină, să treacă dăcindea, în Turchiia, a cărora urmare comitetul, judecând-ăo a fi necuviincioasă, nu au lipsit a scrie carantini<i> ca să fiie cu priveghere pent<ru> dă a nu să urma asemenea din parte-le faptă, dar are cinste plecat a face cunoscut și cinst<ite>i Mari Dvornicii, cu rugăciunea ca să binevoiască a-i arăta, prin formală poruncă, de poate îngădui trecerea decindea unor asemenea băjenari, căci comitetului nu-i este dat în cunoștință, pent<ru> acest sfârșit cu alt chip decât prin porunca cu no. 1235, prin care i-au arătat că sânt slobozi, însă nu îndatorându-l ca să poruncească carantinelor a-i slobozi și cu ce orânduială. Pent<ru> aceia dar, ca să nu să facă vreo împotrivă urmare din ceia ce este hotărât pent<ru> unii asemenea băjenari, să-i trimită neîntârziat poruncă cu deslușire, în ce chip să se urmeze spre a da și din parte-i asemenea carantinelor.

ss. Indescifrabil

ss. Indescifrabil

Anul 1831, luna noem<vrie> 14. No. 2951. București.

<Rezoluție> Să se facă răspuns ca să dea în cunoștința directorilor de pe la carantini că numai acei streini sânt slobozi a trece, când se vor înfățișa cu voie în scris de la Spătărie sau de la ocârmuirile județelor, după punerea la cale ce este făcută. <1> 831 noem<vrie> 19.

ss. Indescifrabil.

Arh. St. Buc., fond Vistieria Țării Românești, dosar 3178/1831, f. 225.
Original.

^x Găldău.

Résumé

Entre les localités dobroudjiennes disparues pendant la guerre russo-turque de 1828-1829, il y a le village Mussaït. Celui-ci était situé au bord du Danube, sur le territoire d'une ancienne localité datée à l'époque romaine, où, pendant les dernières décennies, on a fait des découvertes archéologiques importantes.

Ses habitants ont été obligés de s'enfuir dans la Valachie, dont les uns se sont établis dans deux villages du département d'Ialomitza, d'autres dans l'îlot danubien appelé toujours Musaït.

Mais ceux qui s'étaient établis dans l'îlot sont revenus en 1932, en Dobroudja, portant ils ne se sont plus fixés dans l'ancien village, lequel est d'ailleurs resté à jamais disparu.